

Matija Perne

MOJA PRVA POLJANA (KRATEK DOŽIVLJAJSKI SPIS)

Besedila »moja prva jama« nisem napisal, ker sem kot samouk začel postopno, pa še prepozno sem se naučil pisati, toda marsikdo ga je. To ni slučaj. Kdor pride k jamarjem izkusit nekaj novega, to ravno prvič doživi kot najbolj novo. Potem se hitro vsega navadi; kmalu brez prestanka brzi iz ene tisočmetrce v drugo, če že ne z lahkoto, pa vsaj ob mukah pričakovane vrste in količine. Ugotovil sem, da velja tudi obratno – jam se hitro odvadimo. Le malo let pretežnega odmora je bilo dovolj, da sem se vrnil poln dvomov, težav, treme in samoizpraševanja, kateri del opreme sem pozabil doma, za koliko precenjujem svojo formo in kako toplo naj se oblečem.

Moje lenarjenje se je pričelo hkrati z raziskovanjem jam okrog planine Poljana, o katerih sem nato poslušal skoraj štiri leta, ne da bi tja tudi šel. Moj prvi obisk, 12. in 13. novembra 2022, je bil zato dovolj simbolen in razburljiv, da je name naredil vtis.

Gor smo šli Matic, Špela, Uroš, Matevž in jaz, nekaj po dogovorjeni 8. uri iz Škofje Loke, torej pozno po mojih nekdanjih merilih. V pretežno oblačnem dnevu smo se na planino povzpeli skupaj z Garminom in Timom, s katerima smo se na izhodišču našli po naključju ali pa ju vsaj jaz nisem pričakoval. Šla sta na enodnevno odpravo v Molilnega volka. Mi smo se pri sirarci prepakirali in šli po svoje, v Brezno pod na Glenom nedaleč stran. Naš plan se je oblikoval postopno, po sprotnem navdihu in ravno ob pravem času, nič na zalogo. Izbrali smo si nalogo, ki je bila ravno prava za naše število, želje in razpoložljiv čas.

Jama se začne z devetdesetimi metri

brezna, sledi sneg, ledeno jezero, podorni rov lepih dimenzij in še eno ledeno brezno. Nameni obiska so bili fotografiranje, predvsem ledenega jezera, raziskovanje še neraziskanega drugega brezna in merjenje, kar smo ob učinkoviti delitvi dela uspešno opravili. Matic je bil najbolj navdahnjen za raziskovanje in je takoj pričel z opremljanjem ter prišel do dna jame, potem pa z »univerzalnima« Matevžem in Špelo raziskal še neke kaminaste odcepe, medtem ko sva se z Urošem udejevala le fotografsko. Izdelek se je znašel na ferajnovi novoletni čestitki in moja pojava na njej me v težkih trenutkih bodri in mi pritrjuje, da sem še tu. :)

Iz jame smo prišli v jasni noči, dočakali Luno in se sprehodili nazaj na planino, pa ne po isti poti. Šli smo višje, naokrog, po neki bolj južni stezi, kar mi je dalo vetra. Pot se je strašno vlekla in ekipo sem dohiteval stežka in še to ne povsem. Še dobro, da ni bilo snega. Mimogrede, gozdarje sem imel še prašne od junijske Pološke, saj v vmesnem času nisem bil nikjer ... V stanu sem si pustil postreči z makaroni, prijetno smo poklepetali in šli spat ne prav pozno, če me občutek ni prevaral. Med spanjem mi je težave delala previdnost: nisem si bil upal prinesiti ta poletne spalke, ta topla pa je bila precej pretopla.

Naslednji dan sem vstal pozno, okrog sedmih, nato pa špenciral, spoznaval planino in posedal do 9.45, ko je na sirarco posijalo sonce in predramilo še ostale. Toda za mladce ura ni ovira! Šli smo v Ledeni dol, prav kakor smo menda pričakovali že prejšnji večer. Špela in Matevž sta raziskovala pri dnu, kar je bilo nekje okrog 250 metrov globoko, ostali

trije pa fotografirali vhodno brezno. Ko smo to opravili oziroma se naveličali, smo se šli sprehajati, našli dihalnik (no, Matic ga je) in ga odprli ter se prebili v podzemlje. Toda podor je velik in ni jasno, od kod in v katero smer bi se ga bilo najbolje lotiti, zato smo projekt za zdaj opustili in nadaljevali s sprehajanjem. Nazadnje smo se na planini do prihoda preostalih dveh gredi ob velikem kupu ruševja v plamenih, potem pa skupaj odšli. Urnik je bil izvrsten: do polovice spusta smo imeli še nekaj dnevne svetlobe, med vožnjo do Matička, ki peče pice in še kaj skuha, pa je bil kombi že deležen dežja. Po poti domov smo izvedeli, da dobimo predsednico (države namreč).

Na Poljani je lušno, družba je dobra, še se bom vrnil tja! |

